

«ἀπὸ ἓνα ἔς ἄλλον θράχον πρῶτα ρίπτουμον σὰν φίδι,
καὶ σηκῶν μόλις τῶρα τὸ βαρύνερό μου σῶμα.

«Ἐτυφλώθηκα. . . δὲν βλέπω τῆς Ἑλλάδος τὰ βουνά,
καὶ ὁ ἐλεύθερός της ἥλιος ἔς τὰ ματάκια μου δὲν λάμπει·
ἀδενδρσκέπασται, ὠραῖοι κ' αἵματοβρεμένοι κάμποι,
αεὶς σὰς τῶρα κόσμος ἄλλος ζωὴ ἡσυχὴ περῶν.

«Ἐγὼ μόνος εἰς τοὺς δρόμους τρέχω καὶ ψωμοζητῶ,
ἔς τὰ ἐρημοκλήσια μέσα καὶ ἔς τοὺς τάφους ξενικτῶ.

«Παντοῦ εἴμ' ἀποξίμμενος·

«ξένος εἶμαι ἔς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἔς τὸ σπῆτι μ' εἶμαι ξένος.

«Ὅλος ἄλλαξεν ὁ κόσμος, καὶ αὐτῆς μας τῆς ἡμέρας
τὰ παιδιὰ εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν γνωρίζουν τοὺς πατέρας·

«τὰς θυσίας, τοὺς ἀγῶνας ἔχεχασαν τῶν παλαιῶν,
καὶ τὸν πλοῦτον ἔχουν ὅλοι διὰ μόνον τοὺς θεόν.

«Προσπαθῶ τουκάκου ναῦρῶ ἓνα φίλο τοῦ παλαιοῦ μας
«τοῦ ἡρωϊκοῦ καιροῦ μας·

«ἄλλοι πέθαναν καὶ ἄλλοι ζοῦν ἀπ' ὅλους ξεχασμένοι,
ὅπου κ' ἂν σταθῶ μὲ σπρώχνουν, μὲ περιγελοῦν οἱ ξένοι.

«Ξένοι, μὴν περιγελάτε τὰ χυμένα μου τὰ μάτια,
«τὸ σπασμένο μου ποδάρι!

«τοῦ μεγάλου Μπότσαρή μας ἤμουν πρῶτο παλληκάρι.

«Ἡ παλιὰ μου φουστανέλλα, ὅπου βλέπετε κομμάτια,
«χάρισμα τοῦ Καραϊσκού, ἀπὸ δόξα μὲ σκεπάζει·

«τὸ σπαθὶ αὐτὸ ποῦ φέρω ἔς τὸ πλευρό μου κρεμαστὸ,
«ἂν δὲν ἦναι μὲ χρυσάφια, μὲ κοράλια σκεπαστὸ,

«εἶν' ἐνθύμησις φιλίας τοῦ Ἐμμανουὴλ Τομπάζη.»

«Ἦρωες ἐξακουσμένοι!

καὶ ἂν ἦσθε πεθαμένοι,

ἔς τὴν ἐνθύμησιν τοῦ κόσμου, ἔς τὴν ἐνθύμησίν μας ζῆτε!

Πέθαναν, κ' ἂν ζοῦν ἀκόμα, ὅσοι ἄτιμοι πολῖται
εἰς τοὺς τάφους σας πατοῦν·

νὰ κληρονομήσουν ὅλας τὰς θυσίας σας ζητοῦν,
καὶ ἀφίουν τῆς πατρίδος τοὺς πατέρας, τοὺς προμάχους,

νὰ ψωμοζητοῦν ἔς τὰς πόλεις καὶ νὰ ξενικτοῦν ἔς τοὺς βράχους!¹

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Ἡ κοινωνία πλάττει τὸν ἄνθρωπον κατὰ τὴν ἰδίαν της ὁμοίωσιν καὶ εἰκόνα, καταδιώκουσα αὐτὸν διὰ τῆς ἀσπλάγχχνου εἰρωνείας της, ἥτις πᾶν αἰσθημα μακραίνει καὶ σθύνει πᾶσαν ἡμῶν πίστιν. Τὸ ψυχρὸν αὐτῆς βλέμμα διώκει τὸν ἐνθουσιασμόν, ἐκμυζᾷ καὶ ἐκριζώνει ἓνα πρὸς ἓνα τοὺς εὐγενεστέρους τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας πόθους. Ἀφοῦ δὲ οὕτω γυμνώσῃ τὸν ἄνθρωπον ἢ κοινωνία, καὶ ἴδῃ αὐτὸν ἀπογοητευθέντα, πεπηγότα, ἄνευ καρδίας, ἄνευ παθῶν, ἄνευ πίστεως καὶ ἄνευ ἀρετῆς, τότε τὸν παραδέχεται μεταξὺ τῶν ἐκλεκτῶν της καὶ λέγει αὐτῷ μεθ' ὑπερηφανείας· *Γέγονας ὡς τις ἐξ ἡμῶν.* (Κ^α de Girardin).

* * Ὁ λόγος δι' οὗ πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπαρέσκουσιν εἰς τοὺς ἄλλους εἶναι ὅτι ἀρέσκουσιν ὑπὲρ τὸ μέτρον εἰς ἑαυτούς. (D'Aguesseau).

* * Ἡ ἀμάθεια τῶν πολλῶν εἶναι τὸ θεμέ-

1. Ἀλέξανδρος Σούτσος.

λιον ἐφ' οὗ κτίζει τὰ ἀνάκτορά του ὁ δεσποτισμός.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Περιγραφή ἐπισήμου Κινεζικοῦ γεύματος.

Κατὰ πρῶτον παρατίθεται εἰς τὴν τράπεζαν εἰδὸς τι πύργου τετραγώνου κατασκευασμένου ἐκ τεμαχίων χηνὸς καὶ ἰχθύος· συνάμα δὲ μεγάλη παροψὶς περιέχουσα κοψίδια μικρὰ ἐντοσθίων καὶ ὠὰ ἐψημένα σφιγκτὰ, βαθύχροα καὶ ἐντὸς ἀσθέστου διατηρούμενα. Μετὰ ταῦτα ἐρχονται σῖτος καὶ κριθή, ὀξειδάτα, ὀστρακοδέρματα ἄγνωστα ἐν Εὐρώπῃ, κνίριδες τεράστια καὶ ὀπῶρκι ζαχαρόπηκτοι, ἅπερ ἀντιστοιχοῦσιν εἰς τὰ σαλατικά τῆς τῶν Εὐρωπαϊκῶν τραπέζης. Τρώγουσι δὲ ταῦτα πάντα διὰ ῥαβδίων ἐξ ἐλεφαντίνου ὁστοῦ ἅπερ οἱ συνδαιτυμόνες αὐτοὶ μεθ' ἑαυτῶν φέρουσιν.

Ἐπειτα εἰς ἕκαστον τῶν προσκεκλημένων δίδεται *πιατέλλον* καὶ *κοχλιάριον* ἐκ πορσελά-

νης. Χειρόμακρον δ' ἔλαφρως διαθεβεργμένον ἐν ὕδατι θερμῷ εὐρίσκεται εἰς πᾶσαν θέσιν.

Τὸ πρῶτον φαγητὸν ἐν τοῖς ἐπισήμοις γεύμασιν εἶνε πάντοτε ζωμὸς ἐκ φωλεῶν πτηνῶν. Ἀλλὰ δὲν βλέπει τις, ὡς ἠδύνατο ἴσως γὰ φαντασθῆ, φωλεὰς ἐπιπλεύσας ἐντὸς τῆς παροψίδος. Ἰδοὺ εἰς τί συνίσταται τὸ φαγητὸν τοῦτο. Οὐσία τις πυκνὴ καὶ πηκτώδης καλύπτει τὸν ζωμὸν ὅστις ἐπίσης ἐπιπλεῖ ἐπὶ ὕγρου τινοῦ λευκοῦ καὶ κρέατος ὀρνίθων.

Εἰς τὸ δεῦτερον τοῦ γεύματος μέρος παρατίθεται καρύκευμα θαλασσίων κοχλιῶν. Τοὺς κοχλίαις διαδέχεται συνήθως καρύκευμα ἐξ ἰχθύων. Μετὰ τοῦτο φέρουσιν ἕτερον καρύκευμα ἐκ πτερυγίων καρχαρίου καὶ τεμαχίων χοιρείου κρέατος, καὶ κατόπιν εἶδος τι σαλάτας συγκειμένης ἐκ σφαιριδίων σαρκὸς καρκίνου, ἀξιολόγου τήν τε ὄψιν καὶ τὴν γεῦσιν. Ἐπειτα ἔρχεται κομπόστα δαμασκήνων καὶ παντοίων καρπῶν, μετὰ δὲ ταύτην ἀμνύεται, ὄσπρια καὶ γλώσσαι νησῶν, αἵτινες εἶνε ἐν Κίνα τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς μαγειρικῆς τέχνης.

Μετὰ τὰς γλώσσας τῶν νησῶν ἔρχονται τένοντες ἐλάφου, βασιλικὸν φαγητὸν, ὅπερ ὁ αὐτοκράτωρ αὐτὸς ὡς ὄρων ἀποστέλλει εἰς τοὺς εὐνοουμένους ὑπ' αὐτοῦ.

Ἐπὶ τέλους φέρουσι βραστήν ὄρυζαν, κομπόστας ἐκ διαφόρων καρπῶν καὶ ἀκάνθης σπόρου ζαχαροπῆκτους ἐντὸς οἰνοπνεύματος.

Τὸ τέτον τελειοῖται τὸ γεῦμα.

Οὐδέποτε παρατίθενται καρποὶ ἄψητοι εἰς Κινεζικὸν γεῦμα. Παροιμία δὲ τις τοῦ τόπου λέγει, ὅτι «ὁ καρπὸς εἰς τὸν στόμαχον εἶνε πτερόν τὸ πρῶτ', μετὰ τὰς τὴν μεσημβρίαν, καὶ μάλυθος τὸ ἑσπέρας.»

Ταχυδρομεῖα τῆς Ἑλλάδος.

Τὸ δικαίωμα τοῦ συνιστᾶν καὶ διατηρεῖν ταχυδρομικὰ Γραφεῖα καὶ συγκοινωνίας ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν Κυβέρνησιν. Εἰς τὰ πληρώματα καὶ τοὺς ἐπιβάτας τῶν ταχυδρομικῶν ἀτμοπλοίων ἢ τῶν ἰστιοφόρων πλοίων κλπ. ἀπαγορεύεται ἡ μετακόμισις καὶ διανομὴ γραμμάτων. Οἱ παραβάται τῆς διατάξεως ταύτης ὑπόκεινται εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ Νόμου προβλεπομένας ποινάς.

Τῇ 24 Σεπτεμβρίου τοῦ 1828 ἐξεδόθη ἐν Πάρῳ ὑπὸ τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος Καποδιστρίου ψήφισμα περὶ συστάσεως ταχυδρομείων. Τὸ ψήφισμα τοῦτο ἐτέθη εἰς ἐνέργειαν κατὰ Μάιον τοῦ 1829, διορισθέντος γενικοῦ διευθυντοῦ τοῦ Ἀλεξίου Λουκοπούλου. Ἡ πρώτη τῆς Ἑλλάδος ταχυδρομικὴ σύμβασις ἐγένετο τῇ 23 Φεβρουαρίου 1834 μετὰ τῆς Αὐστρίας (δι' ἰστιοφόρων πλοίων). Ταχυδρομικὰ γραφεῖα ὑπάρχουσιν 139, ἧτοι: 48 ἐν Πελοποννήσῳ, 45 ἐν τῇ

Στερεῇ Ἑλλάδι, 38 ἐν ταῖς νήσοις καὶ 8 ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ (Ἀλεξανδρεία, Ἄρτα, Βόλω, Θεσσαλονίκη, Ἰωαννῖνοις, Κωνσταντινουπόλει, Λαρίσση, Σμύρνη). Ἡ κατὰ ξηρὴν μεταξὺ τῶν ταχυδρομικῶν Γραφείων συγκοινωνία ἐκτελεῖται δι' ἀμαξῶν 7, ἐφίπων καὶ πεζῶν ταχυδρόμων 494 καὶ 14 φορητῶν ἵππων. Ἡ δὲ μεταξὺ τῶν ταχυδρομικῶν Γραφείων καὶ τῶν πρωτευουσῶν τῶν δήμων ἐν οἷς δὲν ὑπάρχουσι συστημένα ταχυδρομικὰ Γραφεῖα, ἐκτελεῖται διὰ 223 δημοτικῶν ταχυδρόμων δημοτικῆς δαπάνης.

Ἡ κατὰ θάλασσαν συγκοινωνία ἐκτελεῖται διὰ τῶν ἀτμοπλοίων τῆς Ἑλληνικῆς ἀτμοπλοίας καὶ διὰ ταχυπλοίων πλοιαρίων ὑπηρετούντων μεταξὺ Ῥίου καὶ Ἀντιρρίου, Κρανιδίου καὶ Σπετσῶν, Ἐρμιόνης καὶ Ὑδρας, Ἀγ. Ἀννης, Σκιάθου καὶ Σκοπέλου, Κύμης καὶ Σκύρου, Ἀργοστολίου καὶ Ληξουρίου, Αἰγιάλου (Κεφαλληνίας) καὶ Ἀετοῦ (Ψάκας), προσέτι δ' ἐκτάκτως μεταξὺ λιμένων τινῶν τῆς Στερεᾶς καὶ τῶν Νήσων, καὶ μεταξὺ τῶν τελευταίων τούτων διὰ τυχουσῶν εὐκαιριῶν.

Ἡ μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ταχυδρομικὴ συγκοινωνία διατηρεῖται, δυνάμει ταχυδρομικῶν καὶ ἀτμοπλοικῶν Συμβάσεων, διὰ τῶν ἀτμοπλοίων τῶν Γαλλικῶν θαλασσίων διαπορθμύσεων, τοῦ Αὐστρου Οὐγγρικοῦ Λόυδ, τῆς Τρινακρίας, τοῦ Φραισσινὲ καὶ τοῦ Κεδιθιέ. Ἐκτάκτως δὲ δι' ἀτμοπλοίων ἄλλων Ἑταιριῶν, προσεγγιζόντων δυνάμει ἀτμοπλοικῶν Συμβάσεων, ἀνευ τακτικοῦ δρομολογίου. Τὰ ἔσοδα τῶν ταχυδρομείων ἀπὸ τοῦ ἔτους 1833-1875 ἀνῆλθον εἰς δρ. 13,608,484.45, τὰ δὲ ἔξοδα εἰς δρ. 12,436,034.56. (Καθαρὰ ἔσοδα δρ. 1,172,452.89). Τὰ ἔσοδα τοῦ 1833 ἦσαν δρ. 8,832.19, τὰ δὲ ἔξοδα δρ. 9,264.23. Τὰ ἔσοδα τοῦ ἔτους 1875 ἦσαν δρ. 662,450.57, τὰ δὲ ἔξοδα δρ. 464,808.49.

Ἀποτελέσματα τῆς μέθης ἐν Ἀμερικῇ.

Ὁ ἰατρὸς Μέρμιων, ἐκ Νέας Ὑόρκης, ἐδημοσίευσεν ἄρτι καταστατικὴν τινὰ τῶν τῆς μέθης ἀποτελεσμάτων ἐν Ἀμερικῇ κατὰ τὰ τελευταῖα δέκα ἔτη, καταλήγει δὲ ἐν αὐτῇ ὡς πρὸς τὰς ἐκ τοῦ οἰνοπνεύματος καταστροφὰς εἰς τοὺς ἐξῆς ἐκφραστικωτάτους ἀριθμούς:

Διὰ τὸ οἰνόπνευμα ἐδαπάνησε μὲν τὸ κράτος 3 δισεκατομμύρια, ἐζημιώθη δὲ ἕτερα 3 δισεκατομμύρια καὶ 500 ἑκατομμύρια. Τὸ οἰνόπνευμα κατέστρεψεν, ἐν πυρκαϊῇ ἢ ἄλλως, ἀντικείμενα ἀξίας πλέον τῶν 500 ἑκατομμυρίων φράγκων. Ἐγένετο ἀφορμὴ 10,000 αὐτοκτονιῶν, κατέστρεψε 300 χιλιάδας ἀνθρώπων, 200 χιλιάδας γυναῖκας κατέστησε χήρας καὶ κατέλιπεν ἐν ἑκατομμύριον ὄρφανὰ, ἐξ ὧν 100 χιλιάδας εἰς βόσος τοῦ κράτους. Τέλος, ἕνεκα τοῦ οἰνοπνεύ-

ματος τουλάχιστον 150 χιλιάδες άτομα εισήλθον εις τὰς φυλακὰς ἢ τὰ φιλανθρωπικὰ καταστήματα. Καὶ ταῦτα πάντα, ἐνῶ ὑπάρχουσι νησοῦται ἐταιρίαι περὶ ἐγκρατείας. Τί θὰ συνέβαινεν ἀρὰ γε ἄνευ αὐτῶν;

Πόθεν ἡ λέξις Πασᾶς.

Ὅσον γνωστοτάτη εἶνε ἐν ἀπάσῃ τῇ Εὐρώπῃ ἡ προσαγόρευσις *πασᾶς*, λέγει ὁ Χάμμερ, τόσον ἀγνωοῖται ἡ πρώτη σημασία καὶ τὸ ἔτυμον αὐτῆς. Ἡ λέξις *πασᾶ*, συγκειμένη ἐκ δύο περσικῶν λέξεων *πά* (ποῦς) *σᾶχ* (μονάρχης), εἶνε λείψανον ἀρχαιοτάτου περσικοῦ πολιτικοῦ θεσμοῦ ὑπὸ τοῦ Ξενοφῶντος ἱστορουμένου. Ὁ Κύρος ἐκάλεε τοὺς ἀναδειχθέντας ὑπ' αὐτοῦ ἄρχοντας *πόδας*, *χεῖρας*, *ὀφθαλμοὺς* καὶ *ὄτα* αὐτοῦ. Οἱ ἐφορεύοντες τὴν ἐσωτερικὴν διοίκησιν ἦσαν οἱ ὀφθαλμοί, οἱ μυστικοὶ ἀγγελιοφόροι, τὰ ὄτα, οἱ εἰσπράκτορες τῶν φόρων, αἱ χεῖρες, οἱ πεζοὶ τε καὶ ἔφιπποι πολεμισταί, οἱ πόδες τοῦ βασιλέως, οἱ δὲ δικασταὶ ὡς ὄργανα τοῦ νόμου, αἱ γλώσσαι τῆς δικαιοσύνης, ἢ ἐνὶ λόγῳ αἱ πέντε αἰσθήσεις ἦσαν ἡ φυσικότητα καὶ ἀπλουστάτη εἰκὼν τῶν λειτουργιῶν τῆς πολιτείας, αἵτινες κατὰ τὸν νῦν τεχνικὸν ὅρον τῆς πολιτικῆς ἐπιστήμης καλοῦνται ὑπουργεῖα τῶν ἐσωτερικῶν, τῆς ἀστυνομίας, τῶν οἰκονομικῶν, τῶν πολεμικῶν καὶ τῆς δικαιοσύνης. Τὸ ἴχνος τῆς ἀρχαίας ταύτης ἀσιατικῆς εἰκονικῆς παραστάσεως ἐσώθη μέχρι τοῦδε ἐν τῇ προσηγορίᾳ τῶν Πασᾶδων, οἵτινες ὡς διοικηταί, στρατηγοὶ καὶ βεζύρκα εἰσὶν οἱ πόδες τοῦ κυριάρχου.

Ποῖα πράγματα ἐθεωρήθησαν πάντοτε ὡς γελοῖα.

Ἡ δυσπιστία ἀμαθοῦς. Τὸ προστατευτικὸν ὕφος. Ἄνθη ἀληθῆ εἰς μαλλίχ ψευδῆ. Εὐφυολογία, ἧς ζητεῖται ἡ ἐπανάληψις. Ἀξιοματικὸς τῆς ἐθοφυλακῆς περιφέρων τὴν στολὴν τοῦ ἐν ἀμάξῃ ἀνοικτῆ. Τέσσαρες γυναῖκες ἐντὸς θεωρείου. Ἡ πολυτέλεια τῶν ὀψοπλοῦτων. Ἄνηρ ἐξ ἐπαγγέλματος καλλωπιστής. Ἡ χαρὰ τοῦ κερδίζοντος εἰς τὰ χαρτία. Αἱ πρὸς τὰς πελάτιδας ἐρωτοτροπίαι τῶν ἐμπόρων. Κατάμαυρος μύσταξ γέροντος. Ἡ ἀνάγνωσις τραγωδίας εἰς φίλους. Πολυτελής πένθημος ἐνδυμασία. Ἡ παρὰ τῶν γονέων ἐξιστόρησις τῶν εὐφυολογιῶν διετοῦς παιδίου. Σύζυγος νυστάζων ἐν χορῷ καὶ περιμένων ἀνυπομόνης τὸ τέλος τοῦ *κοιλιῶν*. Ἀδάμραντες εἰς δακτύλους, ὧν οἱ ὄνυχες πενθηφοροῦσι.

Ἡ δικαιοσύνη ἐν Σερβίᾳ.

Ἐκ φυλλαδίου δημοσιευθέντος κατὰ τὸ 1876 ἀνωνύμως, ὑπὸ τὸν τίτλον «Εὐρωπαϊοὶ καὶ Ῥῶσοι», ἀποσπῶμεν τὰ ἐπόμενα: «Τοσαύτη εἶνε ἡ τοῦ δικαίου συνείδησις ἐν Σερβίᾳ, ὥστε ἐκ τῶν ἐτησίως ἐκδικαζομένων εἰκοσιπεντακτισ-

χιλίων δικῶν οὐδεμία εἶνε ὑπὲρ ξένου. Ἄχρη τοσοῦτου δὲ ἐξικνεῖται ἡ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη, ὥστε ἐν ἐθναρίῳ ἀριθμοῦντι μόλις ἑκατομμύριον ψυχῶν (αἱ λοιπαὶ 275,000 εἶνε φιλήσυχου Βλάχου) διαπράττονται κατ' ἔτος ὑπὲρ τὰ δισχίλια κακουργήματα καὶ ἐγκλήματα, ὑπαγόμενα εἰς τὰς ἐξῆς κατηγορίας: Φόνου ἐκ προμελέτης (συνήθως διὰ πελέκους) 280, ἐμπρησμοὶ (κυρίως πρὸς ἐκδίκησιν) 650, κλοπαὶ διὰ βήξεως κλπ. 1070.

Ἡ νηστεία παρ' Ἰουδαίοις καὶ Ἀρμενίοις.

Τῶν περισσοτέρων Ἰουδαϊκῶν ἐορτῶν προηγούνται νηστεῖαι, αἱ ὁποῖαι ἐπαναλαμβάνονται καὶ κατὰ διαφόρους ἄλλας ἡμέρας τοῦ ἔτους, πρὸς ἀνάμνησιν ἀπαισιῶν ἱστορικῶν συμβάντων. Αἱ πρὸ τῆς μεγάλης τοῦ Ἐξίλασμοῦ νηστείας τεσσαράκοντα τελευταῖαι ἡμέραι τοῦ ἔτους εἶνε ὄλαι νηστήσιμοι καὶ πένθημοι. Ἐκτὸς δὲ τῶν τακτικῶν νηστειῶν, οἱ Ἰουδαῖοι νηστεύουσι καὶ τὴν ἐπέτειον ἡμέραν τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς τῶν. Ἡ νηστεία δὲ αὐτῶν εἶν' ἐντελής ἀσιτία, καὶ δὲν γίνεται οὔτε πρὸς ὑποπιασμὸν τοῦ σώματος, οὔτε πρὸς ἱκανοποίησιν καὶ ἐξιλέωσιν τοῦ θεοῦ, ἀλλὰ πρὸς ἀνάμνησιν καὶ ἐπομένως μεταμέλειαν τῶν ἰδίων ἁμαρτιῶν, ἢ πρὸς ἐνδειξὴν θλίψεως διὰ τὰς ἐκ τῶν ἁμαρτιῶν τούτων τιμωρίας τοῦ Θεοῦ.

Οἱ Ἀρμένιοι νηστεύουσι ἑκατὸν ὀγδοήκοντα ἐννέα ἡμέρας τοῦ ἔτους. Κατὰ τὰς τεσσαράκοντα δὲ ὀκτὼ ἡμέρας τῆς μεγάλης τεσσαρακοστῆς τρέφονται διὰ ταχχυρίων καὶ τουρσῆς, καὶ ἰδίως διὰ βραστῶν ἐρεβίνθων. Ἐν καιρῷ νηστείας οἱ Ἀρμένιοι ἀποφεύγουσι πρὸς τροφήν πᾶν ἔμφυχον οὔτε ἰχθῦς, οὔτε ἔλαιον, οὔτε ὄστρεον, οὔτε ὄστρακὸδεσμον, οὔτε ὄσπριον ἄλλο παρὰ τοὺς ἐρεβίνθους εἰσάγονται καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα εἰς Ἀρμενικὴν οἰκίαν.

Ὁ στόμαχος τῶν Παρισίων.

Κατ' ἐπίσημον σημείωσιν τοῦ Δημαρχείου τῶν Παρισίων, ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου 1876 ἐδαπανήθησαν περὶ τὰ 75 ἑκατομμύρια φράγκων εἰς διάφορα τρόφιμα, ἦτοι κρέας, ἰχθῦς, βούτυρον, τυρὸν, ὄα, ὀπωρικά καὶ λαχανικά. Κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα κατηναλώθησαν 185 ἑκατομμύρια ὧν!

Εἰς Ἀναγνώστης.

Ὁ μέγας Ἀντίγονος πρὸς τὸν εἰπόντα, «Ὅτι πάντα καλὰ καὶ δίκαια τοῖς βασιλεῦσιν», ἀπεκρίθη λέγων· «Ναί, μὰ τὸν Δία, τοῖς τῶν βαρβάρων ἡμῖν δὲ μόνον καλὰ, τὰ καλὰ, καὶ μόνον δίκαια, τὰ δίκαια.»